

ΤΑΣΟΣ ΑΒΡΑΝΤΙΝΗΣ: Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Σε μία εποχή που η Ελλάδα ερημοποιείται πνευματικά, χάνει την πολύτιμη πρώτη ύλη που είναι η φαιά ουσία και τελεί υπό οικονομική κηδεμονία λόγω χρέους, κάποιοι επιμένουν να αναζητούν γάτες που γαβγίζουν!

του Αθαν. Χ. Παπανδρόπουλου

Στις 177 σελίδες του βιβλίου του με τίτλο «Εκπαίδευση: ελεύθερη επιλογή ή μία γάτα που γαβγίζει;» (εκδόσεις The Athens Review), ο Τάσος Αβραντίνης πάει πολύ πιο μακριά από τα θέμα της ελληνικής παιδείας. Εμμέσως πλην σαφώς, φέρνει στο προσκήνιο μέσα από τις γραμμές το πραγματικό και εξόχως σοβαρό πρόβλημα της κοινωνίας μας, που είναι ο ολέθριος κρατισμός, η διαφθορά του, η απύθμενη βλακεία του και η εγκληματική τύφλωσή του απέναντι στην πραγματικότητα.

Ο κρατισμός αυτός και η ασυδοσία του είναι το δηλητήριο που εξοντώνει κάθε ζωντανή και δημιουργική δύναμη στην χώρα, ακρωτηριάζει την δημοκρατία και τελικά εξωθεί στην διαφθορά και την παραγωγή της. Ο κρατισμός και οι πραιτωριανοί του είναι αυτοί που ξορκίζουν την αριστεία και υπονομεύουν τις πηγές της γνώσης.

Πολύ σωστά λοιπόν επισημαίνει ο καθηγητής Θάνος Βερέμης στον πρόλογο του βιβλίου:

«Στην κατακερματισμένη μας κοινωνία, όπου κυριαρχεί ο κρατισμός και ο κορπορατισμός, η έννοια της συνολικής ωφέλειας απουσιάζει. Έτσι, το κέρδος της μίας ομάδας πραγματοποιείται εις βάρος των άλλων σε έναν αγώνα μηδενικού αθροίσματος. Η ελληνική αριστερή ιδεολογία εμπνέει στο εκλογικό σώμα, και μάλιστα σε εποχές ύφεσης σαν την σημερινή, την εντύπωση ότι το κράτος θα μάς σιτίζει εις βάρος του ιδιωτικού τομέα. Στην πραγματικότητα, το κράτος ρουφάει και την τελευταία ικμάδα της οικονομίας εις βάρος της ανάπτυξης.

»Στο περιβάλλον αυτό, η επιστροφή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στον νόμο του 1982 για την εκπαίδευση περνάει σχεδόν απαρατήρητη. Η αποδόμηση του σωτήριου νόμου Διαμαντοπούλου, που πέρασε στην Βουλή με το μεγαλύτερο ποσοστό της μεταπολεμικής ιστορίας, μάς επαναφέρει στην δυναστεία των αιωνίων φοιτητών-πολιτευτών και τις πρυτανικές αρχές που αυτοί εκλέγουν τύπου Πελεγρίνη-Μυλόπουλου, ενώ η ΟΛΜΕ και η ΟΙΕΛΕ ενισχύονται ως δικτάτορες της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

»Η υπονόμηση της αριστείας είναι η ασφαλέστερη ενέργεια ισοπέδωσης της εκπαίδευσης. Η αιώνια φοίτηση ακολουθεί ώστε με τις επαναλαμβανόμενες εξετάσεις οι τελευταίοι να έσονται πρώτοι. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ επιβάλει τα δικά του κριτήρια διάκρισης, τότε ο φοιτητικός ακτιβισμός σε κομματικές δραστηριότητες θα αποτελέσει το μείζον εύσημο ανάδειξης στο πανεπιστήμιο και όχι η επιστημονική επάρκεια. Με την αρχική διευκόλυνση προς τους Βοηθούς του συστήματος της Έδρας, ο Νόμος Πλαίσιο του 1982 έγινε εφιαλτήριο ανάδειξης μετρίων στελεχών στα ΑΕΙ. Όσοι φοιτητές αποφοιτούν εγκαίρως με καλούς βαθμούς κατευθύνονται στο εξωτερικό για σπουδές ή σταδιοδρομία. Μένουν στην Ελλάδα όσοι παγιδεύονται από τις χαμηλές τους επιδόσεις.

»Το μετριοκρατικό αυτό σύστημα αποβλέπει στην δημιουργία επαγγελματιών φοιτητών οι οποίοι θα υπηρετούν τα κόμμά τους και θα ανταμείβονται στην συνέχεια από αυτά. Το μεγάλο ποσοστό των σπουδαστών δεν είναι ούτε αριστείς, ούτε αιώνιοι φοιτητές-πολιτευτές. Όσοι βρίσκονται ανάμεσα στα δύο άκρα του φάσματος είναι τα περισσότερα θύματα του απαράδεκτου συστήματος. Έτσι η πολιτική προετοιμάζει συστηματικά και τις πλειοψηφίες των ηττημένων στα ΑΕΙ».

Στο πλαίσιο αυτή της δραματικής και παρακμιακής κατάστασης, την οποία ο λαός μας υπομένει δουλικά, ο Τάσος Αβραντίνης θέτει ένα καίριο ερώτημα: Γιατί οι γονείς μπορούν να διαλέγουν παιδίατρο για τα παιδιά τους, αλλά όχι σχολείο;

Απαντώντας στο ερώτημά του, ο συγγραφέας –που διαθέτει ευρεία εμπειρική γνώση– τονίζει ότι πρέπει να θεσπιστεί στην Ελλάδα η ελεύθερη γονεϊκή επιλογή στην εκπαίδευση, όπως ισχύει και σε άλλες αναπτυγμένες χώρες. Και επειδή στην ελεύθερη επιλογή η αριστερολαϊκιστική προπαγάνδα αντιτείνει ότι αυτή εξυπηρετεί τους πλούσιους και όχι τους φτωχούς, ο Τάσος Αβραντίνης αποδεικνύει ακριβώς το αντίθετο.

Κάνοντας χρήση ισχυρών τεκμηρίων από την οικονομική θεωρία της εκπαίδευσης, απαντά ευθέως και χωρίς περιστροφές ότι η ελεύθερη επιλογή προστατεύει σε ένα μεγάλο μέρος την κοινωνική δικαιοσύνη, μειώνει τον κοινωνικό διαχωρισμό των μαθητών, λειτουργεί κυρίως υπέρ των μη προνομιούχων και βελτιώνει το συνολικό εκπαιδευτικό αποτέλεσμα. Η ελεύθερη γονεϊκή επιλογή είναι περιττή για τους πλούσιους. Αυτούς που κυρίως αφορά είναι οι οικογένειες με χαμηλά εισοδήματα, που σήμερα παραμένουν αιχμάλωτες του ενός και μοναδικού –καλού ή κακού– σχολείου της περιοχής της κατοικίας τους.

Αυτό συμβαίνει διότι ο απαίδευτος ελληνικός κρατισμός επιβάλλει, στην τύφλωσή του, την υποχρεωτική εγγραφή στο πλησιέστερο στην κατοικία του μαθητή σχολείο. Αντιθέτως, οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες επιτρέπουν την εγγραφή στο σχολείο επιλογής των γονέων εφόσον υπάρχουν θέσεις. Επίσης, ένας άλλος σημαντικός περιορισμός της ελευθερίας των οικογενειών είναι η απαγόρευση της κατ' οίκον εκπαίδευσης των παιδιών. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ήδη 16 χώρες επιτρέπουν αυτή την πρακτική με δασκάλους επιλογής των ενδιαφερομένων.

Μία άλλη πολύ καλή πρόταση του διαπρεπούς νομικού Τάσου Αβραντίνη είναι αυτή για την καθιέρωση «εκπαιδευτικής επιταγής». Η υιοθέτηση του μέτρου θα απάλλασσε την εκπαίδευση από τον κρατισμό και την γραφειοκρατία, αλλά δεν θα την στερούσε από την κρατική χρηματοδότηση. Σύμφωνα με την πρόταση, οι γονείς λαμβάνουν κάθε χρόνο από το κράτος μία εκπαιδευτική επιταγή με την οποία επιλέγουν όποιο σχολείο –δημόσιο ή ιδιωτικό– επιθυμούν για τα παιδιά τους. Τα χρήματα που διαθέτει το κράτος ανά μαθητή τον ακολουθούν στο σχολείο που αυτός και η οικογένειά του επιλέγουν.

Επίσης, ο συγγραφέας δίνει –ορθότατα– έμφαση στην ελληνική μοναδικότητα του κρατικού μονοπωλίου της ανώτατης εκπαίδευσης, το οποίο όχι μόνον δεν επιτρέπει την λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων αλλά συγχρόνως αναπαράγει ένα αποτυχημένο συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό πρότυπο, που με την σειρά του επηρεάζει αρνητικά ολόκληρη την κοινωνία.

Ωστόσο, ο κρατισμός επιδιώκει αυτή την κατάσταση. Άξεστοι πολιτικοί, χυδαίοι λαϊκιστές και αγράμματοι διαμορφωτές της κοινής γνώμης δεν θέλουν

απέναντί τους πολίτες, αλλά υπηκόους. Δεν θέλουν σκεπτόμενους ανθρώπους, αλλά πιθήκους που γρυλίζουν. Γι αυτό καταδιώκουν την παιδεία. Γνώση και κριτική σκέψη είναι ο εχθρός. Και ευτυχώς που κάποιοι διανοούμενοι, όπως ο Τάσος Αβραντίνης, με διαύγεια και τολμηρή σκέψη, καταγγέλλουν τον δρόμο προς την αμάθεια.